ANUL I, Nr. 6/7 APRILIE-MAI 1949 S 1·50, DM. 0.50

Vestitorul

A. S. R. Principesa Margareta

Vestea naşterii A. S. Regale, Principesei Margareta de România, ne-a umplut, la toţi sufletul de bucurie.

In numele românilor din Austria şi din Germania, exprimăm M.Lor Regelui şi Reginei caldele noastre urări.

Să trăiască Principesa Margareta!

In loc de prezentare

După publicarea a 5 numere, buletinul Românilor liberi „Roşu, galben şi albastru" îşi încetează apariţia.

In locul acestui buletin, apare, cu numărul de faţă, „VESTITORUL", foaie de tălmăcire a gândurilor, durerilor şi suferinţelor fraţilor noştri din închisoarea comunistă a Anei Pauker.

„VESTITORUL" este şi vrea să rămână o publicaţie populară, accesibilă tuturor; nu este afiliat nici unui partid politic şi nu recunoaşte alte interese decât acelea ale Românimei întregi.

Singurul nostru adversar este Bolşevismul moscovit, care, în dispreţul tuturor convenţiilor şi tratatelor încheiate, a transformat România într'o provincie sovietică.

Singura noastră dorinţă este unitatea între Români, atât în Ţară cât şi în afară. Numai astfel, vom putea contribui — şi noi — la eliberarea Patriei subjugate.

Comitetul de redacţie al buletinului „R.G.A.', a avut de luptat, până acum, cu imense greutăţi, de ordin technic şi material, care n'au putut fi învinse decât datorită muncii, abnegaţiei şi sacrificiilor materiale, dureroase, ale unui foarte redus număr de persoane, atât de lipsite de mijloace, încât chiar existenţa lor proprie este o problemă de fiecare zi.

Dar minunea s'a produs. Fără nici o subvenţie binevoitoare de nicăieri, publicaţia noastră a ajuns — cu ultimul ei număr — să aibe un cerc de cititori atât de mare, încât să-şi poată suporta singură toate cheltuielile de editare.

Catedrala din Chişinău.

Ne vom strădui să asigurăm nouei publicaţii: regularitatea apariţiei, îmbunătăţirea materialului şi ameliorarea condiţiilor technice.

Drumul este spinos, dar suntem decişi a nu precupeţi nici un efort pentru a asigura Românilor liberi o foaie românească, scrisă decent, fără pretenţii de a da lecţii cuiva şi fără a avea de apărat interese de partid sau personale.

Mergem deci înainte, cu credinţa'n Dumnezeu şi în viitorul Neamului:

CHRISTOS A INVIAT!

Deşteaptă-te, pământ român! Biruieşte-ţi durerea . . . e vreme să ieşi din amorţire, seminţie a Domnitorilor Lumii! Aştepţi oare pentru a învia ca strămoşii să se scoale din morminte? . . . Intr'adevăr, ei s'au sculat şi tu nu i-ai văzut . . . ei au grăit şi tu nu i-ai auzit . . . Cingeţi coapsa ta, caută şi ascultă . . . ziua dreptăţii se apropie . . . toate popoarele se mişcă . . . căci furtuna mântuirii începe . . . Vezi! cu cât mai mult pleci capul, cu atâta cei neleguiţi îşi bat joc de tine şi sug sângele tău . . . Din dreapta şi din stânga piticii şi uriaşii râvnesc la tine, oricât de slabă şi zdruncinată eşti.

Cinge-ţi coapsa, ţară română . . . Şi-ţi întăreşte inima . . . miazăziua şi miazănoaptea, apusul şi răsăritul, lumina şi întunericul, dreptatea şi cugetul desbrăcător s'au luat la luptă . . . Urlă vijelia depe urmă . . . duhul Domnului trece pre pământ! . . .

(Din „Cântarea României" de Alecu Russo)

INVIERE . . .

Săptămână a patimilor . . . Cuprins de smerenie, sufletul nostru străbate milenii şi se opreşte cutremurat la picioarele crucii, pe care „Fiul Omului" plinit-a scriptura.

Judecatu-l'au pre El şi nici Pilat, şi nici nimeni altul până în vremea noastră a putut dovedi că judecata lui a fost dreaptă.

Neamuri întregi pătimesc astăzi sub o nouă judecată sălbatică şi tot atât de nedreaptă.

Dar la capătul sfintelor Lui patimi a fost Invierea, „Christos a înviat din morţi, cu moartea pre moarte călcând . . ."

„Intorcându-se Dumnezeu cu milă la această săracă de ţară, adusu-şi-au aminte de Noi, Matei Basarab, şi ne-au adus din ţări streine, de unde eram goniţi de streini şi pribegi de răul lor şi ne alese la domnia ţărei şi ne ridică în scaunul strămoşilor noştri."

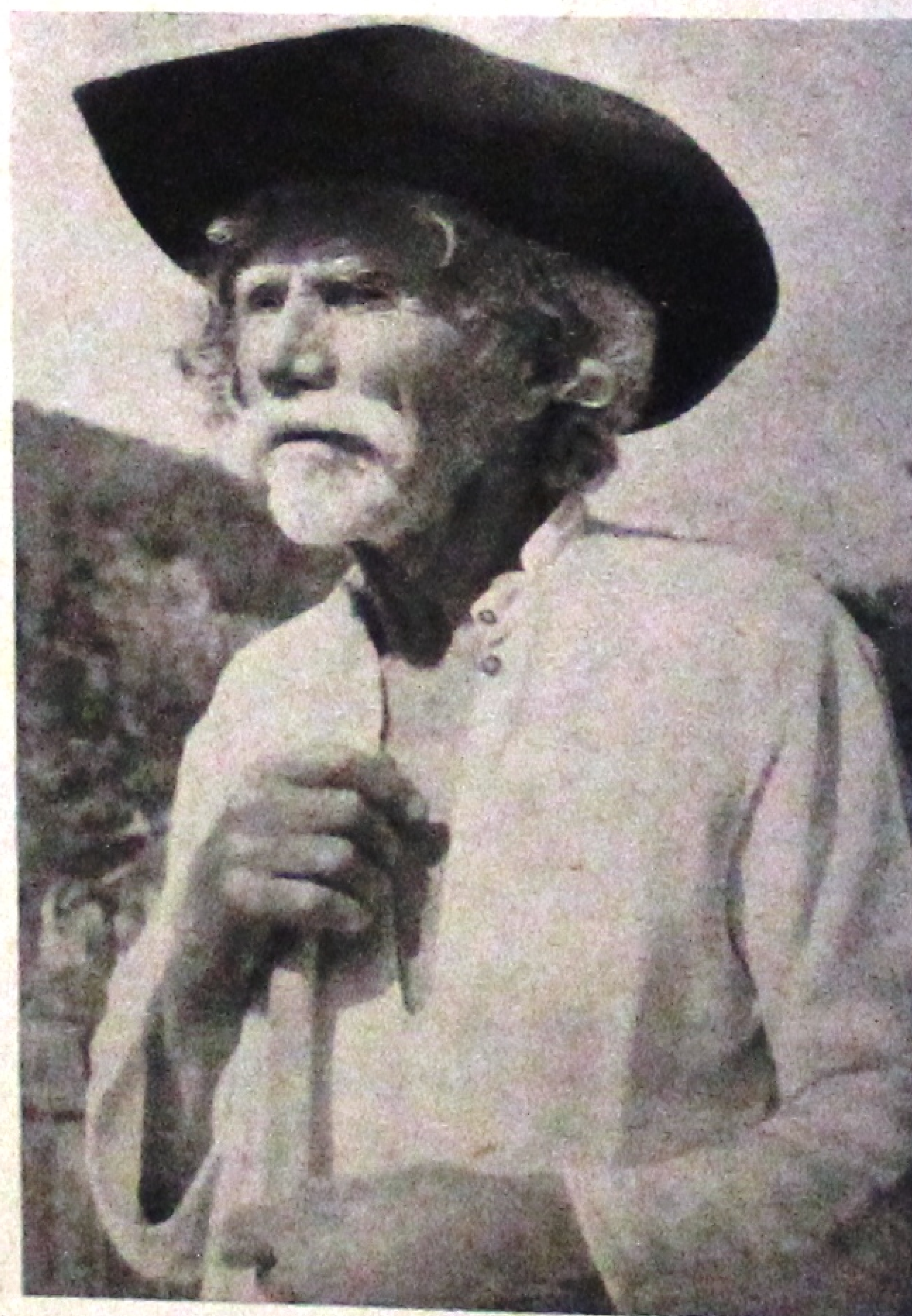
(Matei Basarab la 1639)

Să fim nestrămutaţi în credinţa că şi patimile, ce le'ndură azi Neamul nostru vor fi urmate de înviere.

Veacuri trecute stau mărturie: un Neam care ştie să moară nu va pieri niciodată.

„Cu moartea pre moarte călcând", şi de data aceasta Neamul Românesc va învia.

Wels (Oberösterreich), Vinerea Mare, 1949.

Rumäne aus der Moldau.

Wann die Kindheit dieses Volkes begann, haben die Chronisten nicht verzeichnet; auch wo sich zuerst seine Wiege regte, weiß man kaum. Wir sind genau so ureingesessen wie die Felsen in den Karpathen, die keine Geschichte ihrer Geburt zu haben vermögen, weil sie sich immer schon auf ihrem Platz befanden.

Regimul în luptă cu neamul

In cursul lunei Aprilie, o serie de turburari au avut loc pe teritoriul Romaniei. Ele au luat un caracter destul de grav in regiunea Vultureni (Vaslui), Barcea (Tecuci), Independenta (Covurlui), Brad (Hunedoara), Strehaia (Mehedinti), Turda si Lugoj. Pretutindeni, trupele de securitate si militia „populara" au fost nevoite sa execute adevarate operatii militare. In multe locuri aceste trupe au fost primite cu focuri de mitraliera si de aruncatoare. Cumplita teroare a regimului, in loc sa intimideze pe fratii nostri din robie, le-a calit si mai mult vointa de a rezista, cu orice jertfe, la banditisme si opresiune.

Pentru prima data dela instaurarea guvernului Groza-Pauker, membrii organizatiilor anti-comuniste au spanzurat o serie de tradatori.

Ce se petrece la siguranţa din Timişoara

Sediul Sigurantei din Timisoara se afla in Strada Diaconovici-Loga, in cladirea fostului Consulat german. Aci arestatii sunt torturati in modul cel mai bestial. Din cauza urletelor de durere ale nefericitelor victime, circulatia pe aceasta strada este oprita in orele „de lucru".

Una din aceste victime, care a reusit sa evadeze si sa se puna la adapost, ne comunica urmatoarele: „O descriere a torturilor la care am fost supus, oricat de fantezista ar pare, nu epuizeaza complect sadismul si bestialitatea metodelor . . . Sup ochii mei au fost transportati cel putin 12 studenti, intellectuali si ofiteri la Spitalul Bega. Niciunul dintre ei nu s'a mai inapoiat. Familiilor li s'a comunicat ca ar fi evadat. Despre Inginerul Vasile Cribana din Timisoara, care era printre ei, stiu sigur ca a murit. Putini sunt acei care pot rezista la asemenea chinuri . . . Dupa „cercetari", victimele sunt aruncate in nesimtire in celulele respective . . . Un student in medicina, originar din Timisoara, desi inebunise, n'a fost scutit de torturi . . . Urletele sale erau ingrozitoare . . ."

Soarta unor personalităţi politice

Istrate Micescu, fost decan al Baroului de Ilfov, fost ministru de externe, se gaseste inchis la Aiud. A fost condamnat ca membru al Comitetului de Unificare al organizatiilor subterane. La proces nu s'a aparat deloc, acuzand fara rezerva regimul comunist. Cand i s'a comunicat sentinta (20 de ani munca silnica), a spus: „Va multumesc ca-mi urati o viata atat de lunga. Eu nu voi executa decat cateva luni . . . Restul il veti face Dv., onorat tribunal, dupa rasturnarea Republicei Populare . . ."

Micescu este foarte bolnav. Guvernul n'a aprobat insa internarea lui intr'un sanatoriu.

Savel Radulescu, unul din intimii lui Nicolae Titulescu, fost Presedinte al Comisiunei de armistitiu, este deasemenea prizonier la Aiud, fara sa fie condamnat.

Mircea Cancicov, fost ministru de finante si al economiei nationale, fruntas al Partidului Liberal, ispaseste si el o condamnare la Aiud.

La Aiud se afla si Aurelian Bentoiu, fost ministru de justitie. Pentru a i se afla ascunzatoarea, Siguranta a arestat mai intai pe Dna Bentoiu si pe unul din cei 3 secretari.

Seria condamnarilor

Generalul Filip Agricola, fost comandant al Div. 13-a Infanterie, cu ultimul domiciliu in Brasov, strada Voluntarilor 46, a fost condamnat de Curtea Penala, Sectia 4-a, la 10 ani temnita grea si 8 ani interdictie.

Generalul Manoliu V. Gheorghe, fost comandant al Div. 4-a Munte, a fost condamnat la 15 ani munca silnica si 10 ani degradare civica.

Locot. rez. Sinescu Constantin, fost la Comandamentul Corpului 7 Teritorial Timisoara, a fost condamnat de Curtea Penala, Sectia 2-a, la 5 ani temnita grea.

Aceiasi curte, a condamnat, in ziua de 1 Aprilie, o serie de ofiteri si de subofiteri din fosta divizie a 15-a, la diferite pedepse dupa cum urmeaza:

Maior Petrescu Constantin, fost pretor al diviziei, la 25 ani munca silnica; Locot. Burlacu

Nicolae, fost comandant al plotonului de politie divizionare, 20 ani munca silnica; Sergent-Major M o i s e Aurel, fost Legiunea Roman, 15 ani munca silnica; Sublocot. rez. L u s c a n Spiridon, 10 ani si Pauliuc Simion, fost secretar al preto ratului, 10 ani munca silnica.

Avocatul Alexandru H a r o m s z e k y din Sf. Gheorghe, a fost condamnat la 10 ani temnita grea, degradare civica si confiscarea averii.

Dumitru C u d i a, fost sef al Politiei din Radauti, a fost condamnat la 20 ani munca silnica si degradare civica.

Să-i ţinem minte

Chestorul M o i s e Aurel, participa personal la chinuirea victimelor in beciurile Sigurantei din Timisoara, fiind secondat de urmatorii zbiri: Comisar-Sef S t e i n e r; Inspector A m b r u s Koloman; Comisar-Sef I l i e; Comisar S c h n e l b a c h; Comisar I d r i c e a n u; Comisar T a r z i u Nicolae; Agent A d a m (fost lacatus); Agent W e i ß (fost boxeur) si de inca alti 4 agenti sarbi.

Avocatul Dr. A l e x a n d r u B a r b a t, originar din Ciufud (Alba), fost elev al Liceului greco-catolic din Blaj, fost Primar liberal al Sibiului, s'a facut comunist. Mai mult decat atat, in calitate de membru al Comisiei de unificare a bisericilor, B a r b a t a devenit unul dintre cei mai aprigi prigonitori ai clerului greco-catolic, fiind autorul moral al asasinarii parohului unit din Asinip (Alba) si al unui alt preot din Vurpar (Sibiu).

Locot. E. C. P. S o a r e, originar din Ramnicul-Sarat, fost fruntas in Divizia „Tudor Vladimirescu", locueste in aceias cladire cu un mecanic C. F. R. Domnul locotenent este fireste comunist, mecanicul nationalist. Intr'o discutie, sotia locotenentului l'a intrebat pe mecanic daca nu se teme ca va fi inchis. Mecanicul a raspuns: „Dar Dvs. ce veti face cand vor veni ai nostri?" Doamna Soare a replicat candid: „Noi vom pleca in Rusia, dar pana atunci, voi veti crapa in inchisori . . ."

„Comandant politic al Batalionului de Securitate Arad este capitanul ecepist S a r b u, care se ilustreaza permanent prin torturarea soldatilor, care nu-si insusesc dialectica marxista."

„Alt zbir al trupelor de securitate este Locot. ecepist B u c u r, datorita caruia o serie de fosti subofiteri de jandarmi au suferit grele condamnari."

In actiunea de bolsevizare a Bisericii Ortodoxe „P a t r i a r h u l" Iustinian Marina, este secondat de urmatorii preoti: Arhimandrit Valerian Z a h a r i a, Preot I. V i c o l, Preot Constantin I. G h e o r g h e, Preot I. D i a c o n e s c u, si G a f t o n, Episcop de Arges.

Profesorul Universitar Alexandru R o m a n o v i c i, Rector al Institutului Agronomic din Bucuresti, este unul dintre obisnuitii „A r l u s" ului. Acestui profesor ise datoreste eliminarea si arestarea unui numar de studenti ai Institutului Agronomic din Bucuresti.

Generalul D a m a c e a n u, unul din factorii principali ai actului de tradare dela 23 August 1944, a cazut in disgratia Anei Pauker. Aceasta nu constitue un motiv, pentru ca numele acestui tradator, sa fie sters depe lista nemernicilor care au rastignit Romania.

Comuniştii fug din Partid

Situatia actuala din Romania, mizeria generala, teroarea si neindeplinirea promisiunilor facute de regim, a provocat o scadere simtitoare a numarului adevaratilor comunisti.

Astfel, un lacatus mecanic dela Atelierele C. F. R. Grivita a marturisit de curand, ca, din cei sase mii de muncitori ai acestor ateliere, abia 80 mai depun astazi activitate la celula. Fochistul P., dela Depoul de Locomotive Bucuresti-Grivita, declara ca din cei 4500 de muncitori ai acestui depou, nici unul nu mai depune activitate de celula. Nemultumirea este provocata in deosebi de retinerile, cu titlul de pedeapsa, care se fac fochistilor si mecanicilor, obligati a parcurge distante mari, cu cantitati insuficiente de combustibil. Astfel, unui fochist dela acest depou, i s'a retinut 7000 lei, dintr'un salar de 18.000 lei.

Deportarea românilor din Basarabia

Dela ocuparea Basarabiei de catre Trupele sovietice, populatia romaneasca din aceasta provincie, este supusa unei deportari masive. Sate intregi, in special din Judetele Soroca si Orhei, au fost transplantate dincolo de Urali, sau in Cazakstan. In locul romanilor, au fost adusi uzbeci, kalmuci si siberieni. Tragedia romanilor din Transnistria si Ucraina Centrala este si mai mare. Acestia sunt supusi unei exterminari totale.

Motorisierte Verbände der rumänischen Sicherheitstruppen in Stärke von 2 Bataillonen wurden am 2. April 1949 zur Wiederherstellung der Ordnung im Gebiet Vaslui (Zentral-Moldau), wo die Bauern mit Heftigkeit versuchen sich der Kollektivisierung zu widersetzen, aus Galatz in Marsch gesetzt. — Bei C r a i e s t i, B u r d u s a c i, V u l t u r e n i, C o r b i t z a und G o h o r (alle im Gebiet Vaslui) wurden mehrere hundert Bauern in Haft genommen, darunter auch alle Vorsitzenden der örtlichen Genossenschaften.

„Jurământ"

Nistrule, tu plângi cu mine,
Plânge toată valea ta . . .
Rămâi, moşule, cu bine,
Jur că nu te voi uita!
Jur pe ţara'ndurerată,
Jur pe bunul Dumnezeu,
Să păstrez iubirea toată
Şi să te doresc mereu!
Din Hotin şi pân'la Mare,
Dela Prut şi pân'la Bug,
Numai tânguiri amare:
Fiii tăi azi poartă jug.
Depărtându-mă cuminte,
Geme'n mine jalea ta . . .
Jur pe sfintele morminte,
Jur că nu te voi uita!

Ilie Zaftur
Jud. Tiraspol, Transnistria

Woher stammt der Name: Bessarabien?

Mehrere russische Historiker leiten den Namen: Bessarabien von den Bessi ab, einem den Skythen verwandten, kriegerischen Volksstamm, der im 3. Jahrhundert nördlich der Donau gelebt haben soll.

In Wirklichkeit lebten diese Bessi im Hämus-Gebirge (dem heutigen Balkangebirge) und in den Rhodopen (Südbulgarien). Bessarabien erhielt seien Namen nach dem Geschlecht der wallachischen Fürsten Basarab, die dieses Land bis 1367, bis zu seinem Anschluß an die Moldau, regierten.

Was Herr Dr. Nagy verschweigt

Dr. Ivor Nagy, Beauftragter für volksdeutsche Fragen der Wiener sowjetrussischen Kommandantur und Korrespondent der „T a s s" wendet sich in seinen Veröffentlichungen*) speziell an die Volksdeutschen aus Rumänien.

Ivor Nagy, halb Ungar, halb Kroate, fühlt sich berechtigt, im Namen der Banater Schwaben zu sprechen und ladet sie ein, in die Volksrepublik zurückzukehren und an der Konsolidierung des kommunistischen Regimes mitzuarbeiten.

Er spricht von den günstigen Verhältnissen, deren sich die Deutschen in der Volksdemokratie Anna Paukers erfreuen, er vergißt aber zu erwähnen, daß in den in G r a b a t z, M a s l o c, O r t z i d o r f, M e r c i d o r f, S a n n i c o l a u l M a r e und P e r i a m gegründeten „Sowchosen" Bauern als einfache landwirtschaftliche Arbeiter für einen Hungerlohn roboten müssen.

Ivor Nagy hat auch vergessen über das Schicksal der Sachsen aus den Bezirken Groß- und Kleinkokel zu berichten, die in den Süden der Moldau umgesiedelt wurden, um dort ebenfalls auf Sowchosen als Zwangsarbeiter verwendet zu werden.

*) Korrespondenz Nagy (K. N.) 26. April 1949, Wien, XII., Schönbrunnerstraße 235

Siebenbürger Sachsen! Banater Schwaben! Deutsche aus dem Buchenland, Bessarabiens und der Dobrodgea!

Sammelt Euch um unsere Fahne, die auch die Eurige ist!

Unser Bauernvolk, das auch heute noch die Tracht der alten Daken trägt, bildet mit seinen eigenen Knochen den Weg in die herrliche Freiheit. Heute nun kämpft es erst recht mit Verbissenheit um seine Freiheit und sorgt dafür, daß die Fahne nicht sinke.

Kommt zu uns!

Unsere Freiheit ist Eure Freiheit!

Vorsichtsmaßnahmen der Rumänischen Regierung

Da die rumänischen Behörden Unruhen befürchten, hat die Kommandostelle der Volksmiliz in Bukarest, außer der Evakuierung der Gebäudeblocks im Stadtzentrum Bukarests, noch folgende Maßnahmen getroffen:

Die Portiers der nichtevakuierten Blocks, welche von unzuverlässigen Elementen bewohnt werden, wurden gesäubert und nur 100%ige Kommunisten als solche eingesetzt.

Diese Portiers erhielten in der ersten Aprilwoche Waffen (Maschinenpistolen und russischen „Nagans") mit dem Auftrage, bei Ausbruch von Unruhen verschiedene Blockbewohner (nach aufgestellter Liste) zu „liquidieren".

Pagina Românilor pribegi

10 Mai la Linz

Romanii si Germanii din Romania, aflatori in Oberösterreich, au sarbatorit, cu deosebit fast, ziua de 10 Mai.

Sala „Maria Therezia“ din Linz, impodobita cu drapelul romanesc si efigia M. S. Regelui, a fost neincapatoare pentru marele numar al participantilor.

Fosta fanfara a Regimentului 84 Infanterie din Bistrita dupa intonarea imnurilor: austriac, american si regal roman, a executat un program de muzica populara romaneasca. Cantecele basarabene si in special „C i o r c e m e l u l“ joc romanesc din Transnistria, au fost viu aplaudate.

In cuvantari insufletite, reprezentantii romanilor din aceasta regiune, au facut un apel la unirea tuturor, in lupta sfanta de eliberare a patriei.

Un vibrant „Desteapta-te Romane!“ a incheiat aceasta inaltatoare manifestatie. Cercurile locale au fost adanc impresionate atat de disciplina care a domnit in timpul serbarii, cat si de perfecta unitate a romanilor din Oberösterreich, fara deosebire de culoare politica, confesiune sau origine etnica.

Vizită la Linz

S. S. Lor V. L e u, desemnat a fi arhiepiscopul Bisericii ortodoxe autonome romane din Europa occidentala, precum si preotul greco-catolic Octavian B a r l e a, prelat papal pentru romanii din Germania si Austria, au vizitat Linzul, avand o consfatuire cu membrii comitetului A. C. R. A. S. din aceasta regiume.

S. S. Lor au promis un ajutor efectiv in ce priveste asistenta, anuntand instalarea la Linz a 2 preoti romani, unul ortodox si altul greco-catolic. Totdeodata, S. S. Lor si-au manifestat deplina satisfactie pentru modul cum Comitetul A. C. R. A. S. intelege sa conduca destinele romanilor din Austria Superioara.

Comitetele române din Germania

Peste 200 delegati, reprezentand toate centrele din Germania (Zona britanica), locuite de romani au ales, la Hannovra, in ziua de 13 Martie 1949, urmatorul comitet unic pentru romanii din aceasta zona: P r e s e d i n t e: P r o f. Ioan V i n t a n; Vicepresedinti: Maior P a u n e s c u si Dr. N. C r i s a n; Secretar: Gheorghe A c r i v u; Casier: Capit. C r u t z e s c u; Membrii: Consul M a r t i n; SLt. Dobrescu; Drd. Dumitriu S i l v e s t r u; Dr. G e o r g e s c u; Subof. Ion B i c a; Meserias Alexandru B o i a n g i u; SLt. Constantin A r d e l e a n u; Caranfil S p a n a c h e (Presed. Studentilor), si Subof. Vasile M e d v e d i u c; Cenzori: Inginer Agronom S o r i c i; Inginer electr. D e m e t r e s c u si muncitor Nicolae T e r u.

Tot pe baza de vot, a fost ales, la München, urmatorul Comitet pentru zona americana din Germania: Presedinte: Dr. C. S a s s u; Vicepresedinti: Colonel Dumitru A l e x a n d r e s c u (fost comandant al Brig. 4-a Infanterie); Avocat B r a g a; Secretar General Avocat Virgil P o p a; Casier: Avocat Laurian T z a l n a r u; Membrii: Gheorghe R a c o v e a n u, scriitor si ziarist; Locot. Z o t t a; Dr. M a t e i c a; muncitor T e b a n Dr. P u s c a s u; Dr. B l a j; D-na. R u s s u; Serviciul Medical: Dr. I. C o s m a; Delegatul Studentimei: Dipl.-Ing. Romulus V u i a (Presed. Uniunei Studentilor Romani din Germania); Cenzori: P r e s c o r n i t z o i u; Locot. S c o r o c h i r j a; si Avocat Eugen B a r s a n.

Publicaţii româneşti în exil

La Roma, apare in conditiuni optime, ziarul „T a r a“, Tribuna Romanilor Liberi. Adresa: Casella postale 100 (uff. Nomentana) Roma, Italia.

„S u f l e t R o m a n e s c“, revista de Cultura Crestina. Director: Preot Dr. Gheorghe C o s m a, Roma, Italia-Passegiata del Gianicolo 5, Collegio Pro-Romeno.

„F a c l i a“, Buletin de stiri pentru romanii E. V. W. din Anglia. Adresa: 53, Drayton Gds. London, SW 10.

Pentru românii din USA.

„The World Almanac“, 1949, published by the „New York — Telegramm“ 125 Barclay Street, New York 15, N. Y., cuprinde o serie de date si de informatiuni false privitoare la Romania.

Astfel, se spune in acest almanah, ca totalul pierderilor romanesti in cel de-al doilea razboi mondial, ar fi de 100.000 (morti si raniti), cand stiut este ca numai numarul mortilor trece de 500.000.

O rectificare este absolut necesara.

UN MARE BASARABEAN : MAREŞALUL ALEXANDRU AVERESCU

In anul 1859, a vazut lumina zilei, intr'un orasel din Sudul Basarabiei, acela ce era harazit sa devina unul dintre cei mai ilustrii comandanti de oaste pe care i-a avut Romania: Maresalul Alexandru Averescu.

Deabia iesit de pe bancile scolii, Averescu a luat parte ca voluntar la razboiul din 1877—1878, cand fara interventia Principatelor romane, armatele Tarului ar fi fost zdrobite de turci pe campiile Bulgariei. Drept recunostinta: Romania, care inclinase balanta razboiului, s'a ales cu pierderea a trei judete die Sudul Basarabiei, inclusiv Ismailul, locul de nastere al lui Alexandru Averescu.

Dotat cu o inteligenta sclipitoare, cu o memorie prodigioasa, de un sange rece care mergea pana la exces, sigur de sine, cunoscand, la perfectie 8 limbi straine, printre care acelea de circulatie internationala, Averescu intrunea toate calitatile unui sef exceptional.

Clasificat mereu intaiul la scolile militare din Tara, a fost apoi trimes sa se perfectioneze la Academia militara din Torino, pe care a absolvit-o in mod stralucit. In 1895 este numit atasat militar la Berlin. La inapoierea din Germania, preia comanda Regimentuli 4 Rosiori.

In 1907, tanar general, Alexandru Averescu devine ministru de razboi. Comandant al Corpului I, seful Marelui Stat Major in campania din 1913. Averescu este comandant de armata in 1916. In Carpati si la Dunare (Flamanda) inaltele sale calitati tactice capata o stralucita confirmare.

Cea mai glorioasa biruinta din tot razboiul nostru de reintregire, Averescu o obtine insa la Marasti (Iulie 1917), cand, in fruntea Armatei a 2-a, rupe frontul inamic de pe Susita, patrunde adanc in dispozitivul german, captureaza un numar impresionant de prizoneri si o cantitate considerabila de material de razboi, actiunea lui avand atunci toate sansele sa se transforme intr'un mars biruitor spre campia Munteniei. Daca o asemenea exploatare de succes n'a fost posibila, aceasta s'a datorit tot rusilor, care, sub influenta agitatorilor bolsevici, au stat pe loc, lasand flancurile romane descoperite.

Ofensiva dela Marasti a ramas insa o mare victorie romaneasca, cu atat mai mare cu cat ea avea loc intr'un timp cand Armata romana, care suferise pierderi grele in timpul retragerii din 1916, decimata si de tifosul exantematic (adus tot de rusi in Moldova), era redusa la un numar minim de unitati (15 divizii infant. + 2 divizii cavalerie).

Sub comanda generalului Averescu, 6 din aceste divizii, alcatuite in buna parte din recruti, instruiti in centre improvizate prin satele din Moldova, au infrant atunci rezistenta unor trupe de elita a caror comanda o avea un sef ilustru, Feldmaresalul Mackensen.

Dupa victoria dela Marasti, Averescu devine figura cea mai populara din Romania.

Demisionand din armata, constitue in 1918 un partid politic, Partidul Poporului; face apoi parte dintr'un guvern de coalitie, iar in 1920 devine prim-ministru, adus la putere de valul unei popularitati aproape fara egal.

Daca omul politic Alexandru Averescu n'a mai fost la inaltimea strategului, aceasta s'a datorat exclusiv manevrelor unor vechi politicieni, care

au voit sa-si apere astfel propriile pozitii. Nu voim sa staruim nici asupra guvernarii din 1926—1927, cand nu vointa poporului a fost factorul care a determinat constituirea unui nou guvern Averescu.

Aceasta guvernare se soldeaza totusi cu un succes in politica externa. Datorita prestigiului si interventiei sale personale, Averescu obtine din partea Italiei (ultima putere aliata care nu ratificase inca tratatul nostru de pace) recunoasterea oficiala a realipirei Basarabiei la Romania.

De-atunci si pana in 1938, cand a inchis ochii pentru totdeauna, Alexandru Averescu si partidul sau nu au mai jucat niciun rol in politica Tarii.

Esecurile politice n'au intunecat insa niciun moment gloriosul prestigiu al soldatului. Deaceea, in 1929, ca o incoronare a carierii militare, i s'a atribuit, prin votul Parlamentului, gradul de maresal, distinctie care nu a existat in Romania pana la el. A fost creata pentru Averescu, care a ajuns astfel la maximul de onoare in armata; el, basarabeanul, ce pornise calaras cu schimbul, dintr'un targusor uitat al unei provincii ajunsa sub jug strain . . .

DELA PETRU SI POTEMKIN PÂNĂ LA ANA PAUKER

Trecutul sbuciumat al Poporului romanesc ofera, in zilele negre ale prezentului, o mangaere. De cate ori nu a fost calcat pamantul Romaniei de hoarde straine! De cate ori n'a fost inecata Tara de uriasele valuri ale cotropitorilor! . . . Si totusi; niciunuia dintre dusmani nu i-a reusit sa se aseze pentru totdeauna la noi. Singuri, sau cu ajutorul altora, am stavilit puhoiul. Flacara libertatii romanesti nu s'a stins niciodata.

In ultimii 250 de ani, istoria a inregistrat 11 invazii rusesti in Romania. Sub diferite pretexte, care ascundeau aceiasi nazuinta — asigurarea drumului spre Mediterana —, de 11 ori au navalit rusii in Romania in ultimul sfert de mileniu . . .

Prima incercare o face Petru cel Mare (1710—1711), care, oprindu-se la Iasi, este surprins de turci, impresurat si silit sa se retraga, dupa ce plateste o importanta suma de bani.

La 1739, rusii invadeaza din nou Moldova. Populatia tarii, care cunoscuse pana atunci domnia fanariota, ii primeste cu bunavointa. Dezamagirea nu intarzie insa. Generalul rus Münnich cere enorme contributii de razboi. Trupele sale jefuiesc mai rau decat tatarii si vor sa puna foc Iasului. Mult aur a trebuit sa fie varsat atunci pentru salvarea orasului.

A treia invazie ruseasca dureaza 12 ani, dela 1762 pana la 1774. Zadarnic incearca in tot acest rastimp boierii romani sa obtina o garantie europeana pentru ambele principate. Rusii se retrag din tarile romane numai dupa ce obtin dela turci, prin pacea dela Kuciuc-Kainardji, teritoriul dintre Nipru si Bug. Se retrag, dar isi rezerva dreptul de a se amesteca in politica noastra interna.

Dupa putin timp insa, la 1787, trupele ruse isi fac din nou aparitia. Rusii vor sa ni-l impuna ca domn pe Principele Potemkin, favoritul Caterinei. Reprezentantul romanilor le declara insa cu aceasta ocazie: „Tara romaneasca este o tara libera, care-si are drepturile ei.“ Pe acei care vor sa distruga sau sa ciunteasca aceste drepturi ii numim tirani si ii uram, la fel ca si pe turci.“

Datorita Angliei si Olandei, pericolul incorporarii noastre la Rusia este inlaturat. Din nefericire insa, marile puteri europene n'au socotit atunci necesar sa ne acorde si independenta. Dupa ce incorporeaza Transnistria, rusii se retrag din tarile romane. Dreptul de amestec in treburile noastre interne si-l rezerva insa. Mutarea hotarului lor la Nistru le usureaza considerabil posibilitatile de interventie.

Intr'adevar, la 1806 trupele lor patrund din nou pe teritoriul nostru. Alte biruri, alte jafuri . . . Contributiile de razboi, cerute de rusi la inceput, sunt treptat ridicate, ajungand, la 1808, de trei ori mai mari pentru Moldova si de 5 ori mai mari pentru Muntenia. Ispravnicii nu mai pot plati sumele cerute; poporul este sleit. Disperarea romanilor este atat de mare, incat o rascoala pare iminenta . . . Generalul rus Kusnikov institue un guvern militar, a carui conducere o preia. Cu aceasta ocazie, Maresalul Kutusov rosteste faimoasa fraza: „Nu vom lasa romanilor decat ochii pentru plans.“

Constransi de inaintarea Imparatului Napoleon, rusii se retrag dincolo de Prut, dar ne rapesc Moldova dintre Prut si Nistru, care, sub numele de Basarabia, devine gubernie ruseasca (1812). Aceasta anexare s'a facut atunci fara nicio umbra de dreptate istorica. Rusia anexa pur si simplu o provincie care apartinu-se totdeauna Moldovei, locuita numai de romani. Puterile europene au comis atunci grava eroare de a lasa Gurile Dunarii sub controlul rusesc.

Supusa unei politici de rusificare (transplantarea populatiei romanesti din judetele Cahul, Ismail, si Bolgrad, alungarea clerului, inchiderea tuturor scolilor romanesti etc.), Moldova dintre Prut si Nistru a fost transformata intr'o baza operativa a imperialismului rusesc.

Rapirea Basarabiei de catre rusi coincide dealfel cu „descoperirea“ asa zisului „Testament al lui Petru cel Mare“, grosolana falsificare pe care se intemeiaza panslavismul, aparut ceva mai tarziu. Acest „testament“, contine semnificativa fraza: „Am gasit Rusia parau: am transformat-o intr'un fluviu mare. Succesorii mei o vor face o mare imensa, menita sa treaca peste digurile ridicate de mani slabe impotriva noastra si sa inundeze intreaga Europa, saraca si imbatranita . . .“

Telul acesta, niciodata exprimat fatis de stapanii Rusiei, a fost camuflat in nobila intentie „de a ocroti si elibera pe cestinii de sub jugul turcesc.“

Sub pretextul unei asemenea „ocrotiri“, rusii intra, pentru a sasea oara, in tarile romane la 1828—1829, daruindu-ne asa zisele regulamente organice, formulare abila a unor drepturi tutelate de generalii si de diplomatii Tarului.

Cand revolutia n a t i o n a l a a romanilor (1848) proclama dreptul nostru de autodeterminare, reactiunea ruseasca nu intarzie. Ea se manifesta sub forma unei noui ocupatii, a saptea, care sugruma de data aceasta orice drept. Rusii nu parasesc Romania decat in urma unei energice presiuni franco-britanice (1851).

In 1853, trupele ruse invadeaza pentru a opta oara Romania si nu se retrag decat siliti de interventia austriaca.

Dupa razboiul din Crimeea, din care Rusia iese infranta, Europa intelege infine necesitatea unei Romanii independente. Nedreptatea dela 1812 este, in parte, reparata prin retrocedarea a trei judete din Sudul Basarabiei. Puterile europene ezita insa sa sprijine unirea celor doua principate (1856). Numai Franta ne ajuta. Poporul romanesc decide sa-si faca singur dreptate. Unirea este realizata numai prin vointa romanilor (1859).

Noul stat romanesc isi faureste o armata de care toti vecinii trebuie sa tina seama, chiar si rusii. Deaceea cand Armata rusa intra in Romania (1877), Principele Carol obtine recunoasterea drepturilor romanesti. Infranti in Bulgaria, rusii sunt nevoiti sa ceara ajutorul romanilor. Sunt salvati dela o catastrofa sigura numai datorita interventiei celor 43 de regimente romane, care, sub comanda lui Carol I, obtin victoria dela Plevna.

Drept multumire, Rusia ne rapeste din nou Basarabia (1878).

Dupa razboiul dela 1877—1878, politica Romaniei este dictata de nevoia de a ne asigura, in primul rand, impotriva unei noui serii de invazii rusesti. Fortificam linia Focsani—Namoloasa—Galati. Braul acesta de forturi nu constitue numai o linie de aparare romaneasca; valoarea lui este de importanta europeana.

Intrarea Romaniei in actiune alaturi de aliatii apuseni (1916) ne obliga insa din nou la o colaborare militara cu Rusia.

Comportarea „aliatului“ rus a ramas o trista amintire pentru moldoveni. Bolsevizate, trupele ruse vor sa ocupe Moldova pentru a 9-a oara. Vitezele noastre regimente, dupa ce rezistasera eroic la malul Siretului, se intorc impotriva acestui perfid aliat, dezarmand si izgonind din tara 58 de divizii ruse. Rusii n'au opus rezistenta decat la Galati, Iasi si Falticeni. In aceasta din urma localitate, un singur batalion, nici acela complect, de graniceri, a pus pe fuga o intreaga divizie bolsevica. La 28 Martie 1918, Basarabia, prin vointa unanima a reprezentantilor ei, se realipeste Romaniei.

In anii care au urmat, Rusia sovietizata a aratat lumii intregi ca n'a renuntat la veleitatile imperialiste, intelegand sa execute intocmai „testamentul“ lui Petru cel Mare, intentie prefatata prin

resuscitarea fatadelor lui Potemkin si cultului lui Kututsov, cotropitorul Romaniei.

La 28 Iunie 1940, acelas guvern sovietic, care recunoscuse tacit drepturile noastre asupra Basarabiei, prin semnarea unui tratat de neagresiune cu noi (1933) si care — sa nu uitam — fusese introdus in saloanele diplomatice ale lumii de catre un ministru de externe roman, ne trimete o nota ultimativa. Eram pur si simplu instiintati ca, a doua zi, trupele sovietice vor intra in Romania, pentru a ocupa o provincie romaneasca, locuita de romani; stapanita de voevozi romani, din vremi in care Rusia nici nu luase fiinta.

Pe deasupra, ni se cerea drept despagubire, sa evacuam si Bucovina de Nord, nicicand stapanita de muscali. Cat priveste partea din judetul Dorohoi, care urma sa fie deasemenea cedata, guvernul sovietic socotea ca este inutil sa mai dea vreo explicatie.

Nota dela 28 Iunie 1940 nu este altceva decat un act de banditism, care ilustreaza mentalitatea de perfecti criminali politici a conducatorilor Kremlinului.

O crima insa, oricat de iscusit urzita, poarta in sine germenul ispasirei. N'o spunem noi, ci scriitorul rus Dostoievski.

Daca popoarele din lumea intreaga se unesc astazi cu iuteala fulgerului impotriva unei eventuale agresiuni sovietice, aceasta se datoreste, in primul rand, serii succesive de crime şavarsite in numele ideilor marxisto-leninisto-staliniste.

Mai curand sau mai tarziu, Uniunea Sovietica va trebui sa raspunda pentru incercarea de asasinare a popoarelor Estului european, printre care se numara si Poporul roman.

Dupa 23 August 1944, data care inseamna inceputul celei de-a unsprezecea invazii rusesti, Romania a rezistat eroic impotriva acelora care vor s'o ucida: ocupanti si reprezentantii lor proconsulari deopotriva.

Semnarea Pactului Atlanticului si solidaritatea popoarelor civilizate constitue pentru aceasta rezistenta romaneasca un mare suport moral.

De existenta Romaniei, care cuprinde in granitele si in fiinta ei si Basarabia, este legata insasi viata Europei libere.

Pentru noi, aceasta nu constitue numai o mangaere, ci si un indemn. Sa pastram neclintita vointa de a nu ceda in fata tiraniei si teroarei, contribuind cu neinfricata hotarare la prabusirea cotropitorilor.

IGNOTUS

Din lipsă de literă, nu toate articolele au putut fi culese cu caractere româneşti. Rugăm pe cititorii noştri să ierte faptul şi să înţeleagă imensele greutăţi cu care avem de luptat.

Incepănd cu numărul viitor şi acest neajuns va fi dealtfel înlăturat.

Und sie blieben doch *Rumänen . . .*

Alexandru D o n i c i stammte aus einer bessarabischen Bojarenfamilie, die nach dem ersten Raub der Provinzen jenseits des Prut (1812) bereitwillig zu Russen wurden. Er wurde nach Petersburg geschickt, besuchte während der 12 Jahre, die er dort verblieb, die Gardekadettenschule und vergaß die rumänische Sprache.

Als russischer Offizier kehrte er nach Bessarabien zurück. Die Fühlungnahme mit dem wunderbaren Volke der bessarabischen Bauern, erweckte in ihm das rumänische Bewußtsein wieder. Er lernte die rumänische Sprache aufs Neue, verließ die Armee des Zaren und zog nach Altrumänien (1834), wo er bis zum Ende seines Lebens (1866) für die rumänische Sache kämpfte.

/

Bogdan Petriceicu H a s d e u, geb. 1838 in Cristinesti (Hotin), besuchte ebenfalls nur russische Schulen und erwarb den Titel eines Dr. phil. und Dr. jur. an der Universität H a r k o v. Auch er war russischer Offizier, doch blieb er in seiner Seele immer Rumäne. Die in der russischen Verwaltung in Bessarabien üblichen Russifizierungsmethoden empörten ihn, er dessertierte aus der Armee und ging in die Moldau, wo er in Cahul, das damals noch zu Rumänien gehörte, als Richter tätig war.

Hasdeus kulturelles Wissen war universal, er stellte sich ganz in den Dienst des rumänischen Schrifttums und wurde der Stolz der rumänischen Literatur.

Sein romantisches Schauspiel „Rasvan si Vidra", das im rumänischen 16. Jahrhundert spielt, zeugt

von einer gerade ausgerichteten völkischen und sozialen Haltung und einem lebendigen Sinn für die Vergangenheit.

Vor allem anderen ist Hasdeu aber Sprachwissenschaftler und Geschichtsforscher. Seine Monographie des moldauischen Fürsten des 16. Jahrhunderts, Johann des Schrecklichen, ist das Werk eines romantischen Historikers, voll farbenfreudiger Visionen; eines Patrioten, für den die Lehren der Vergangenheit ihre Gültigkeit behalten. Weiter gibt es von ihm eine „Kritische Geschichte der Rumänen" (1873), in der er kühne Deutungsversuche unternimmt, die sich auf eine Betonung des Einflusses von Natur, Klima und Boden gründen. Nichts was die Seele und die Vergangenheit eines Volkes berührt, ist ihm gleichgültig und er studiert nicht nur die Geschichte, sondern auch die Dichtung, die Bräuche und den Aberglauben des Volkes.

Gleich den Siebenbürgern, verhöhnt Hasdeu die „Kosmopoliten" mit der ganzen Kraft seiner Verachtung und träumt von einer Kultur und einer Dichtung, die allein aus den bodenständigen Kräften gespeist wird und stärksten Rückhalt in der Geschichte sucht und findet. „S e i e n w i r v o r a l l e n D i n g e n R u m ä n e n!" heißt es in einem seiner Vorträge, und dies ist auch der Endeindruck, den seine Gesamttätigkeit hinterläßt. (Basil Munteanu: Geschichte der neueren rumänischen Literatur, Wiener Verlag.)

Hasdeu verlebte seine letzten Lebensjahre in Campina, im Zentrum der Walachei, wo er am 27. August 1907 starb.

/

Vasile S t r o e s c u (geb. 11. November 1845 in Trinca, Bezirk Hotin), besuchte unter dem russischen Namen Constantinovici das Lyzeum in Kamenetz-Podolsk und Odessa und die Universitäten von Moskau, Petersburg und Berlin.

Im Jahre 1867 wurde er von der russischen Regierung zum Richter in Hotin ernannt. Dort lernte er Hasdeu kennen.

Von da an gründete er aus eigenen Mitteln, Stroescu verfügte über ein sehr umfangreiches Vermögen, rumänische Schulen sowohl in Bessarabien als auch in Siebenbürgen und stiftete Stipendien für rumänische Studenten.

In Siebenbürgen wurde er zum Senator und Parlamentsältesten gewählt.

Dieser alte moldauische Bojar, der, ehe er starb, testamentarisch Rumänien zum Erben seines restlichen Vermögens bestimmte, war ein Mensch von seltener Zurückhaltung und Bescheidenheit. Er starb einfach wie er gelebt hatte: in einem Soldatenbett des Militärspitals „Königin Elisabeth" in Bukarest im Jahre 1926.

Drei Bessarabier —
drei große Rumänen!

Der 10. Mai

Eines Tages — es war am 10. Mai des Jahres 1866 — landete im Hafen von Turnu Severin, wo die Brückenpfeiler der Trajansbrücke, Zeugen unserer zweitausendjährigen Geschichte, emporragen, jener Mann, der als späterer König Karl I. der Begründer unserer Dynastie und der Schmied des modernen Rumäniens werden sollte.

Unter der weisen Regierung dieses Königs erklärte Rumänien am 10. Mai 1877 seine Unabhängigkeit. An jenem Tage eröffneten auf den Höhen von Calafat die Batterien des 1. Artillerieregiments von Craiova das Feuer auf die Festung Vidin, wodurch sie vor aller Welt gleichsam das Ende der 300jährigen türkischen Vasallenherrschaft ankündigten. Als der erste Schuß das Rohr verließ, soll der junge rumänische Fürst in Ergriffenheit unter militärischer Ehrenbezeigung den Ausspruch getan haben: „Das ist die Musik, die mir gefällt!"

Als Karl am 10. Mai 1881 König wurde, ließ er nicht eine goldene, schmuckverzierte Krone machen, sondern eine aus den den Türken entwendeten Stahlrohren, von den Bauern-Soldaten selber herstellen. Diese Krone bezeugt nicht nur die kluge Bescheidenheit dieses Hohenzollern, der aus einem alten Lande ein neues Vaterland schmiedete, sondern begründet gleichzeitig für alle kommenden rumänischen Geschlechter jene einzige militärische und kriegerische Tradition, die zu bewahren wir schuldig sind.

Rumänien ist durch Pflug und Schwert entstanden.

Es lebe der 10. Mai. Es lebe die Stahlkrone! Es lebe Rumänien!

Der Dnjestr in der rumänischen Literatur

Dieser Fluß wurde die längste Zeit und wird möglicherweise auch heute noch als eine natürliche Grenze zwischen zwei Welten, zwischen zwei Zivilisationen betrachtet.

Die Wirklichkeit ist jedoch eine ganz andere, weil der Dnjestr nicht zwei Völker voneinander trennt sondern im Gegenteil, die zahlreichen Rumänen, die seit Jahrhunderten an seinen beiden Ufern leben, zu einem Volk vereinigt. Sollte es in Zukunft notwendig werden, von einem Grenzfluß zwischen zwei Welten zu sprechen, so wird dies der Bug sein müssen, obwohl es auch jenseits des Bug viele Rumänen gibt.

Keines der Völker, die jemals mit dem Dnjestr in Berührung kamen, hat diesen rumänischen Strom in seinen künstlerischen Schöpfungen besser wiedergespiegelt als unsere Moldauer, die sich in ihrem harten Daseinskampf der offensichtlich imperialistischen Fremdherrschaft immer wieder entschlossen entgegenstellten.

Nach sowjetrussischen Statistiken sind von den fast 3,000.000 Einwohnern Bessarabiens, 2,400.000 rumänischer Nationalität. In den Bezirken BALTI, ORHEI und SOROCA stellen die Rumänen 90 Prozent der Bevölkerung dar. In den übrigen bessarabischen Bezirken haben die Rumänen die ständige absolute Mehrheit, in Hotin und Cetatea-Alba die relative Mehrheit.

Von den 700.000 Einwohnern in den Bezirken der Moldauischen Republik zwischen Dnjestr und Bug, sind 500.000 Rumänen.

Auch jenseits des Bug, im Norden von Nicolaev, im Süden von Kremenciug, in der Umgebung von Krivoi-Rog und Zaporojie, im Südosten von Charkow, im Norden von Mariupol, auf der Krim, im nördlichen Kaukasus, in Sibirien und an der Grenze der Mandschurei sind rumänische Dörfer.

Fast 4,000.000 Rumänen unter dem sowjetischen Joch!

Der Dnjestr ist kein russischer Fluß. Von allen russischen Schriftstellern und Dichtern hat sich keiner gefunden, ihn zu besingen, obwohl das 19. Jahrhundert — der russischen Ankettung des Dnjestrs — gleichzeitig auch das Jahrhundert einer außerordentlichen Blütezeit der russischen Literatur ist. Puschkin ist der Dnjestr und ganz Bessarabien eine nichtssagende Wüste.

In unserer Literatur hingegen nimmt der Dnjestr einen bedeutenden Platz ein . . . In den Werken unserer Klassiker und unserer Romantiker wie Hasdeu, Alexandri, Eminescu, Cosbuc, Iorga und vieler anderer, ist der Dnjestr häufig anzutreffen.

Besonders bei den Bessarabiern war der Dnjestr ungemein beliebt. Ein Spender poetischer Stimmung für unsere bessarabische Literatur war dieser Fluß den einen ein Motiv seelischer Entzückung und den anderen ein Grund zu grenzenloser Bitterkeit.

Dichter wie Alexie Mateevici, Sergiu Victor Cujba, C. Stere und viele andere, sangen die Symphonien seiner Wellen, die zwischen hier abgerissenen und zerklüfteten, dort sich in grünen Ebenen verlierenden, von Weidengeflechten überwucherten Ufern, sacht dahingleiten. Ebenso häufig ist dieser Strom auch in der bessarabischen und transnistrischen Volksliteratur anzutreffen, ein weiterer Beweis dafür, daß der Dnjestr rumänisch ist:

In der Moldaurepublik sind die Einwohner Moldauer, welche Moldauer auch in Bessarabien wohnen."

I. I. IVANOV: „Geographie Rußland", Moskau-Leningrad 1937.

„Foaie verde mărăcine
Plânge inimioara'n mine,
C'am rămas al nimănui
Pe marginea Nistrului,
In jeliştea vântului,
In bătaia glonţului! . ."

„Grünes Blatt vom Hagedorn
Es weint in mir das Herz,
Daß ich ganz verlassen bin
An des Dnjestrs Ufer,
In des Windes Klagen,
Im Schußbereich des Feindes! . .'

Deshalb werden wir den Dnjestr auch niemals vergessen können, diesen Zeugen erbitterter rumänischer Kämpfe um den Besitz seiner Ufer.

PANTELIMON HALLIPPA

Cetatea - Albă